

הגהות וצייונים

1. פרק ע"פ.
2. הלכות ערב שבת ס"ו כה.
3. חידושי אגודה סוף שו"מ מהר"י וייל.

באר הגולה המלא

פי"ז ממז דוד

ב"י למה צריך רבינו להזכיר (°) של מרתף כ"כ
ע"ה השכר. אבל במקום שיין מנזי ודאי יבקר על
אם היין ציורק כגון במדינות אלו אין מהדריין אחר
שיש חיוב בלילה וקני צכר ומש"ה לא נהגו אפי'

ד' ה' מקדשין על (°) יין לב
בדיעבד אבל (°) ממ
כסברא

ד' ה' מקדשין על (א) יין לבן והרמב"ן פוסלן לקידוש אפי' בדיעבד אבל (ב) מבדילים עליו ומנהג העולם כסברא ראשונה :

ה' י"ן הי אפי' אם הוא חזק דרדרי (פי' שראוי להמגו) על חדר
תלת מיא מקדשים עליו ומי' יותר טוב למוזגו ובלבד
שישיהא מוזג כראוי' : הגה וייתן שלטו יותר טובים הם בלא מויגה (טור) :
י' יין צמזקים מקדשים עליו והוא שם בן ה' (1) לתולדות קמח
בלא עיילי (טור) :

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע יְיָ אֶת הַצִּדְקִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְיִשְׂרָאֵל לְבָרְךָ
 עָלָיו בְּפָנָיו מִקְדָּשֶׁיךָ עָלָיו וְעַתָּה לְעַל כִּי רָצִיתָ סֶפֶק ה' :
 ח' מִקְדָּשֶׁיךָ עַל יָד מְבוֹשָׁל וְעַל יָד יֵשׁ בּוֹ דָּבָשׁ וְיִ"א
 שֶׁאֵין מִקְדָּשֶׁיךָ עֲלֵיהֶם הַגְהָה וְהִסְתַּכֵּה לְקֹדֶשׁ עָלָיו אֲפִילוּ כִּי לוֹ
 יוֹ אֲמַר כִּי שִׁטָּה טוֹב כִּמוֹ הַמְּבוֹשָׁל וְאֵל שֶׁשׁ לוֹ דָּבָשׁ (אגרוף)

ז' בַּמָּקוֹם שֶׁאֵין יוֹן ⁽¹⁾ מִצִּיּוֹ וַיֵּאָדָּם שֶׁמִּקְדָּשֶׁךָ עַל שֹׁכֵר וּשְׂאֵם
מִשְׁקָן הָיוּ זֶמַן הַמִּים ^ב וַיֵּאָדָּם שֶׁאֵין מִקְדָּשֶׁךָ ^ג וְלִהְיֶה־שׁ
בְּלִילָה לֹא יִקְדָּשׁ עַל הַשֹּׁכֵר אֲלֵא ^ד עַל הַתָּה וּבִבְכָר יוֹתֵר
⁽²⁾ מִזֶּה לִקְדָּשׁ עַל הַשֹּׁכֵר שִׁיבָרָךְ עָלָיו שֶׁהֵבֵל קוֹדֶם בְּרַבְּתָה
הַמְּוֹצִיֵּא שֶׁאֵם יִבְרָךְ עַל הַתָּה תַּחֲלֶה אֵין כֹּאֵן שׁוֹם שִׁנְיִי
וְדִבְרֵי מַעֲם הֵם: הִגֵּה וְכֵן הַמִּנְהַג פֶּסֶט כְּדִבְרֵי הַרָא"שׁ וְאֵם יוֹן צִעִיר ה' לֹא
יִקְדָּשׁ עַל הַפֶּה ^ה וְיִם שֶׁלֹּמוֹ שׁוֹתֵה יוֹן מִטּוֹס נִדְרִי יִכּוֹל לִקְדָּשׁ עָלָיו וְיִטּוֹס אַחֲרֵים
הַמְּוֹצִיֵּם עִמּוֹ אֵין אַחֲרֵים עִמּוֹ יִקְדָּשׁ עַל הַפֶּה וְלֹא עַל הָיִין אִלּוּ יִשְׁמַע קִדּוֹ
מִמֵּתֵם (הַגְּהוֹת מֵיִם) כ' כִּט' דַּמְרוּר אַחֲרָיו יִפְסֵף לִשְׁבֹּר מִיִּם שֶׁפֶסֶק הַפֶּה אֵם ס' י'
יִקְדָּשׁ עַל הַתָּה כִּל' הַחִילּוּק אִם אוֹכֵל לִשְׁבֹּר וְאִם אוֹכֵל עַל אַחֲרֵים:
י' ⁽³⁾ בְּרַבְּתָה יֵין שֶׁל קִדּוּשׁ פּוֹשֶׁרֶת יֵין שִׁבְתוֹךָ הַסְּעוּדָה
ע' וַאֲיִנו מַעֲזֵן בְּרַבְּתָה אַחֲרָיו דִּבְרַכְתָּ הַמּוֹזֵן פּוֹשֶׁרֶתוֹ בֵּין
שֶׁהוּא עַל הַכּוֹס בֵּין שֶׁהוּא עַל הַכּוֹס וְעֵינִי לְעֵיל ס' קע"ד טַעַם ו':

עסי' ר"ב סי"א ע' בי"ד סי' קכ"ג

מִנְיָן אֲבֵרָהֶם נ"י

ח יצאים

[illegible]

לבושי שרד

[illegible]

תם סופ

ערב ספק"ו מג"א ועפי' רע"א
סי"ג. נ"ב וכדלעיל סי'
ק"ץ סק"ד ודלא כט"ז ס"ס ר"י
דס"ל דלא בעינן רביעית. דליתא:

הגהות רעק"א

דעם **אין** **מדינת** **ערש**
 ע' רמב"ן דכ' דלא גרע
 משכר. ולפ' בקידוש משכרים מותר
 לקדש. ואפשר דבכל הני דפסולים בסומן
 זה הוא כן דלא גרע משכר: פ' י"ן
 צבוקים מקדשים. קף שלא מלא במדה
 כשעור המכר כ"ד פ' גבי שמרי יין
 ח' משבין ח"ג ס' י"ז. וכתו' כמו שור
 דטעם דלשחתי כשר לקידוש כדו מנוסל:

באר היטב

ד אפרים סימן י"ח אושר נקדש על היין שמסריח קצת אחר החצית. ובענין
ע"ש: (ה) **מוצור**. ולא יקח מסתם יין שצמרמף. ט"ו: (י) **להלכות**. אבל
י דריכה לא ילא מהן לחלוחית כלל פסולים. ריב"ש ס"ט: (י) **מצי**. אבל
ל היין אפי' ביום אלא דמ"מ אם היין ציורק כגון צמדיות אלו אין מהדרין

ביאור הגר"א

[illegible]

1957

[illegible]

שקורין קאנטיק אין מקדשין עליו (צ"ס): ה. יעדווארדיק קצת: אזל אס הם יבשים לגמרי שאפי' ע"י דריכ' (ועצום) [ועצירה] לא יאז מהן לתלויות כלל פסולים (ריב"ש ס' ט'): ה. שמוקדשין ע"י שבר. דוקא צמקוס דהוי חמר מדינה דהיינו שאין יין צבל העיר וז"ל שאין יין גדל מהלך יום סביב העיר [טורן]. ומי"ש שאין

יין צכל העיר פ"י שצכל השנה ח"ן
 שם וכו"מ צגמרה דהא אמימר (ז) בת
 עות. ורסנ המרדכי¹ לא צמנה וז לוקה
 היין ורסנ מזוי מקרי השכר חסר ממירה
 ע"כ ואם אין יין ישראל מזוי אף על פי
 שיהן עכו"ם מזוי לית לן זה ואם היין
 ציורק מימ מקרי מזוי וצ"י הגמ' . ויזיל
 דאין מוקדשין על י"שם אלא"כ במדינות
 שרוב שתי ההמון יהא י"שם צכל כי
 כמ"ס ס' קפ"ב (ו') מ"מ צרמנ"ס ואגסור
 ס' שפ"ג ועס"י (ז) ער"א ס"ג: ז. ע"ה
 הפת. ומניח ידיו עליו כמ"ס ס' תפ"א:
 ה. לא יקדש ע"ה הפת. דר"ת סוכה דאין
 מוקדשין אריפסאס : ג. ובי שאינו שותה
 וכו'. וזיל ד"מ א"ס אין מוקדשין אריפס
 עליו יקדש על הפת כ"ז צ"י וכו' ההמ"ס
 ולפ"ז מי שאינו שותה יין אין צריך לחזור
 אחר יין לקדוש דהא ודאי תביעא ליה
 רפמא אכל בה"מ כבד לזס י"ס יין צעיר
 אין מוקדשין על הפת וכן ראימי נהגינן
 דלפי"מ שם שאינו שותה יין מחזור אחר יין
 לקדוש עכ"ל ה"ה. וצ"ה² כ' צבדלי דמי
 שאינו שותה יין לא יקדש אלא על הפת
 וכו"ה צמנ"ס מיימון ספר הפלאה ס' ד'
 שקדש על הפת או ישמע מחזורי ואפסר
 דאף צ"י לא קאמר אלא כשאוכל על
 האחרים להאחרים שותין וכן נהגו אכל
 כשמקדש לעצמו אין לקדש רק אפת עכ"ל
 וד"מ. ודבדיו תמוה"ס דלמ"ק דהצ"ז

מקדש עליו מ"מ אם רצה לקדש על היין הרשות בידו [ונס"י ער"א ס"י"ב] ע"כ אלב
מקדש עליו שישה עשר אחרים כיון שהאחרים יודעים צעמם לנבך צפה"ג וכמ"ש ס"י ער"ג
בכור מהרש"ל ומהר"א ש' שכנא שפיה לאס על צניתם קדשו על השכר בשכר שעריו
בכור מהר"א ו"כ אפי' יש יין צעיר רשאי לקדש עליו אל"א ש"י' שאין מקדשין עליו
ומכל"כ ב"ר מ"א דאס י"א יין צעיר לא יקדש על הפת ומ"ש בבב"א שמקדש על שניהם
ומגד"ל דבבב"א ריפחא מסתמחא דמחצא לאכול ו"כ רשאי לקדש אפת ומגד"ל
ומ"ש ב"ר מ"א דגם מהר"ר³ כתב כן בשם האגודה לא עיין באגודה על"מ דס"א

שערי תשובה

[illegible]

ביאור הגר"א

[illegible]

מחבר: ד"ר יצחק ש. ש. (ח"ב י')

[illegible]

יון לזאח הסעודה, שאני הלא דחה לשמות אלז זה לשמות פוטער שפיר כיוון גון שלפני הסעודה פוטער שצמור הסעודה וכו' והלא הלא אדם יון לפי
(י. ט. יד.) וכו' אלז. וחיובין לבד בבית כנסת? משום שיתר מקום, אבל משמע אלז בבית צמור על שאלתו שז"ל לברך על עין יון וכו' והלא יון לנחום וכו', קח י
שם קדש ארץ בראש ירוש שפיר

התשובות בפרק י' הדברות (בג: ד"ה ורב ששח). נראה דין שלמי סעודה פוטר אם היין שנמנח הסעודה אע"ג דפסקינן הכא דין שנמנח הסעודה אינו פוטר הסעודה לשמות נמנח נמנח הסעודה פשיטא דין שלמי סעודה פוטרנו כיון דדעמיה למשימי וכן יין של קידוש פוטר יין שנמנח הסעודה. ובפ"ד דפסחים (ק: ד"ה ידי להניא רחמי מריד מברכין דמנן בירך על היין שלמי המזון פוטר אם היין שלאחר המזון וכו'. והרא"ש שם (פסחים) בראש הפרק

